

Ο ΑΔΑΜΑΣ

Ο ΑΔΑΜΑΣ

— Ἴδὲ, φιλτάτῃ Ζωῇ, τὸν χρυσοῦν οὐρανὸν, ἔλεγεν ὁ Δημήτριος ἀπὸ τοῦ δώματος μιᾶς τῶν οἰκιῶν τῆς Σύρου δεικνύων ἀνατέλλουσαν τὴν πανσέληνον. Ἴδὲ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν. Τί θέλομεν πλοῦτον; δι' ἡμᾶς ὅλαι αἱ ἀδάπανοι ἀπολαύσεις! Ὁ ἀμοιβαῖος ἡμῶν ἔρως εἶναι ὁ ἡμέτερος πλοῦτος. Ἡ καλύβη πλησίον σου μοὶ εἶναι πολυτελὴς ὡς ἀνάκτορον· ὁ ξηρὸς ἄρτος μετὰ σοῦ μοὶ εἶναι γλυκύτερος ἀμβροσίας. Ὁ ἔμπορος παρ' ᾧ ὑπηρετῶ θέλει νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὴν Βλαχίαν, ὅπου ἴσως κέρδη μὲ περιμένουσιν ἀλλὰ δὲν ὑπάγω, Τὸ κέρδος τῆς καρδίας σου εἶναι τὸ μέγιστον δι' ἐμέ.

Καὶ ἡ Ζωὴ ἀνταπεκρίθη δι' ἐνὸς βλέμματος πλήρους πανσελήνων καὶ ἀμβροσίας καὶ ἔρωτος.

— Παιδιά, παιδιά μου, εἶπεν ὁ γέρων Εὐστάθιος, στηριζόμενος εἰς τὴν ράβδον του, καλὴ εἶναι ἡ καλύβη, καὶ γλυκὺς ὁ ξηρὸς ἄρτος εἰς τὸν τυφλὸν ἔρωτα καὶ εἰς τὴν ἀμεριμνοῦσαν νεότητα. Ἀλλὰ, πιστεύσατε τὴν πεῖράν μου, ὁ ἔρως μέχρι τέλους ἀναβλέπει, καὶ ἡ νεότης παρερχομένη, ὑποδύεται τῆς ζωῆς τὰς μερίμνας. Τότε ἡ καλύβη εἶναι θλιβερά κατοικία, ὁ ξηρὸς ἄρτος ἰσχνὴ τροφή, καὶ μονότο-

νον θέαμα ἢ πανσέληνος. Ἡ φιλοσοφία μου σᾶς φαίνεται αὖστηρὰ σήμερον· τοιαύτη θὰ φαίνεται αὔριον καὶ ἡ ἐδική σας εἰς τὰ παιδία σας. Ὅταν τὴν ἰδικήν σας σκέψιν καταπνίγῃ ὁ ἔρως, εἶναι χρέος μου νὰ σκέπτωμαι ἐγὼ διὰ σᾶς Ἄλλως τε ἀγαπῶ τὴν κόρην μου, καὶ σοῦ, Δημήτριε, εἶμαι φίλος. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἰδῶ δυστυχεῖς, ὕπαγε εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σοὶ ἐπιτρέπω νὰ νυμφευθῇς τὴν Ζωήν.

Οἱ δύο νέοι μάτην παρεκάλεσαν, μάτην ἐζήτησαν νὰ τὸν πείσωσι, καὶ μάτην διίσχυρίσθησαν ὅτι ἡ εὐδαιμονία δὲν συνίσταται εἰς τὸν χρυσὸν καὶ εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Ὁ Εὐστάθιος δὲν ἐνέδωκε, καὶ ἐπομένως ὁ Δημήτριος μετὰ μυρίους ὄρκους πίστεως αἰωνίας, ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἔκλαιεν ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας· τὴν δευτέραν ἦτο σιωπηλὸς καὶ ἀγριωπὸς ὡς σπληνιῶν λόρδος· τὴν τρίτην, ἐπεχείρησε νὰ συνθέσῃ ὥδην εἰς τὴν Ζωήν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐβασανίσθη μέχρι τῆς μεσημβρίας παρητήθη, διότι ἡ ἔννοια καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν ἤθελον νὰ συμβιβασθῶσι. Τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν ἤρχισε νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ πρῶτον περὶ τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος.

Εἰς τὴν Βλαχίαν λοιπὸν ἀπήρχετο! εἰς τὴν Βλαχίαν, τὸν τόπον τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἡδονῶν· ἐκεῖ ὅπου αἱ ὁδοὶ εἰσὶν ἐστρωμέναι φλωρία, ὅπου οἱ ποταμοὶ κυλίουσιν ἄμμον χρυσοῦ! Εἰς τὰ ὄρη συνάζονται σμάραγδοι, καὶ ὅλοι οἱ λίθοι κρίπτουσιν ἀδάμαντας! Ἀπὸ τῆς γῆς ἐκείνης τῆς ἐπαγγελίας θὰ ἐξέλθῃ ὡς ἐξῆλθεν ὁ Ἀλκμαίων ἐκ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Κροίσου, ἔχων πλήρεις χρυσοῦ τοὺς κόλπους, τὸ στόμα, καὶ τὴν κόμην αὐτήν.

Ἀλλὰ προσέτι ἡ Βλαχία! ὦ! ἡ Βλαχία! ἐκεῖ ὁ τόπος

δου ρέει μέλι καὶ γάλα ! ἐκεῖ ἡ ζωὴ τῆς εὐδαιμονίας ! ἐκεῖ ἡ τρυφή καὶ ἡ πολυτέλεια ! ἐκεῖ εἰς ἕκαστον κῆπον θάλλουσι ῥοδα ἔρωτος, εἰς ὅλα τῶν οἰκιῶν τὰ παράθυρα ὡς λύχνοι σκίλλουσι λαμπροὶ ὀφθαλμοί, καὶ τὰ παράθυρα ἀνοίγονται ἑλαφρῶς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ νεύουσι μυστηριωδῶς . . . Καὶ εἴτα μυριοτάλαντοι προῖκες πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὅπου μόνον ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ! Κάνενος ἄρχοντος θυγατέρα . . . καὶ νὰ γίνῃ Σπαθάρης ἡ Ἄγας, ἡ, ὡς τῶρα λέγουσι συνταγματικώτερον, ὑπουργὸς τούτου ἢ ὑπουργὸς ἐκείνου ! Καὶ τίς οἶδεν ; ἴσως νὰ ἐκλεχθῇ καὶ Αὐθέντης ἐξαίφνης, ν' ἀφήσῃ τὰ γένεια, νὰ φορέσῃ τὸ σαμουροκάλπακον, ἢ τὴν κούκκαν καὶ τὴν σαμουρόγουναν, ἢ τὴν χρυσὴν καμπανίτζαν, ἂν οἱ συνταγματικοὶ αὐθένται φοροῦν σαμουρόγουναν καὶ σαμουροκάλπακον . . . διότι, περιττὸν νὰ τὸ εἰπῶμεν, ἡ Βλαχία δὲν εἶχεν ἕως τότε συμπληρωθῇ εἰς Ρουμανίαν, οὐδ' ἀνακύψει εἰς πλήρη ἀνεξαρτησίαν, οὐδὲ στεφῇ διὰ βασιλικοῦ στέμματος.

Καὶ εἰς τοιαύτας παρεδίδετο ὀνειροπολήσεις ἡ φαντασία του, καθ' ὧν ἀντεξανίστατο ἡ καρδιά του ἐν ὀνόματι τῆς Ζωῆς, μέχρις οὗ, ἀναπλεύσας τὸν Δούναβιν, ἔφθασεν εἰς Γαλάτζιον, καὶ ἀπὸ Γαλατζίου εἰς Βουκουρέστιον.

Ἄμα δ' εἶδεν ἑαυτὸν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἔκλινε νὰ συλλέξῃ τὰ φλωρία ἀπὸ τῶν ὁδῶν, ἀλλὰ εὔρε σκόνιν πολλήν, καὶ φλωρία δὲν εὔρεν· ἀπῆλθε ν' ἀντλήσῃ ἀπὸ τῆς χρυσόρροος Δουμβοβίτζας, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τῆς περιεῖχε βόρβορον καὶ ὄχι χρυσόν· ἐζήτησε τὰ ὄρη ὅπου συνάζονται σμάραγδοι, καὶ οὔτε σμαράγδους εἶδεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὄρη· ἐλπίζων ἔθραυσέ τινας λίθους, καὶ ἀδάμαντας εἰς αὐτοὺς δὲν ἀπῆντησεν.

Οὕτω περιεφέρετο, οὐχὶ βεβαίως ἀπιστῶν πρὸς τὴν Ζωὴν,

ἀλλ' ἐκ περιεργείας ἔχων τὸ βλέμμα ἐστηριγμένον εἰς ὅλα τὰ παράθυρα, ὥστε ἐκινδύνευσε δεκάκις νὰ πατηθῇ ὑπὸ τῶν ἀμαξῶν, τὰ δὲ παράθυρα ἔμενον ἐρμητικῶς κλειστὰ, καὶ ἀστράπτοντας ὀφθαλμοὺς δὲν εἶδε νὰ τῷ νεύωσιν. Ἐπερίμεινε νὰ τὸν ἐκλέξωσιν Αὐθέντην ἢ ἄρχοντα, ἀλλ' οὐδεὶς οὐδὲ Καλὴν Ἡμέραν τῷ εἶπεν. Εἶτε δ' ἐπερίμενεν εἶτε οὐ πλουσίας προτάσεις γάμων, τῷ ὄντι τῷ ἔγινον δύο· ἡ μὲν διὰ γραίαν μονόφθαλμον καὶ χωλὴν, θέλουσαν νὰ παρηγορήσῃ τὴν δευτέραν χηρείαν τῆς· ἡ δὲ διὰ νέαν, ἥτις ἤθελε νὰ ἐπανορθώσῃ διὰ μυρίων φλωρίων τὴν τρίς καταρρυεῖσαν ὑπόληψίν τῆς.

Καὶ ὁ Δημήτριος ἰδὼν ὅτι δὲν τῷ ἔμενεν εἰμὴ νὰ στρέψῃ τοὺς χαλινοὺς τῆς φαντασίας του πάλιν πρὸς τὴν Ζωὴν, ἔψαλεν αὖθις τὴν πίστην καθ' ὅλους τοὺς τόνους τῆς.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ συνθέτῃ ἀπ' ἀρχῆς πάλιν τὸ εἰδύλλιον του. Μίαν ἐσπέραν, κλείσας τὸ διπλότυπον τοῦ κυρίου του, ἤρχισε νὰ ὑπολογίζῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ ἔμπορος παρ' ᾧ εἰργάζετο τὸν ἡγάπα, ὅτι ἐκ τοῦ μισθοῦ ὃν τῷ ἔδιδε, καί τις εἰς τὰ κέρδη μερίδος, ἤθελε μετ' οὐ πολὺ ἔχει μικράν τινα περιουσίαν, ἐλπίδα μείζονος εἰς τὸ μέλλον, καὶ πρὸ πάντων ἐξησφαλισμένην τὴν ὑπαρξίν του, ὥστε ὁ Εὐστάθιος ἤθελεν εὐχαριστηθῇ. Ἐπειτα δὲ, παραδιδόμενος εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις του, αἵτινες εὐκόλως ἀφηνιάζον, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ποίαν οἰκίαν θὰ ἐνοικιάσῃ, ὅταν θὰ νυμφευθῇ, πῶς θὰ διατάξῃ τὰς καθημερινὰς του δαπάνας, ἂν θὰ ἔχῃ μίαν ὑπηρέτριαν μόνον ἢ καὶ ἓνα ὑπηρέτην, ποίους θὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰ στεφανώματα, πῶς ἡ Ζωὴ θὰ στολίσῃ τὴν κόμην τῆς, καὶ ἔτρεχεν ἡ φαντασία του, καὶ ἔτρεχε κατὰ τὴν συνήθειάν του, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ

νὰ δῇ ὅτι εἶχε νυκτώσει, καὶ φῶς δὲν εἶχεν ἔτι εἰς τὸ δω-
μάσιόν του.

Αἰφνης ἤκουσε τινὰ κτυπῶντα τὴν θύραν του.

— Εἰσελθε εἶπεν ὁ Δημήτριος· καὶ εἰσῆλθε μυστηριω-
δῶς ἄνθρωπος ῥυπαρῶς ἐνδεδυμένος, ὅστις παρατηρήσας
πέμψεν μὴ κάνεις τὸν ἀκούη,

— Κύριε, εἶπε, δύω μόνον λέξεις, διότι περισσότερον δὲν
τολμῶ νὰ μείνω. Ἄπ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ τύχη σου, καὶ ἡ
ιδική μου ζωὴ. Εἶμαι δοῦλος ἐργαζόμενος εἰς τὴν Ὀκναν,
τ' Αὐθεντικὰ ἀδάμαντορυχεῖα, καὶ ἐκεῖ εὔρον καὶ ἔκλεψα ἓνα
τὸν ὁποῖον δὲν ἔχουσι βασιλεῖς. Νὰ τὸν πωλήσω ἐδὼ δὲν
ἤμπορῶ, διότι θὰ μὲ κρεμάσουν ἂν φωραθῶ, οὔτε νὰ φύγω
μετ' αὐτοῦ εἶναι δυνατὸν, διότι δὲν ἔχω χρήματα. Μένει
λοιπὸν ἄχρηστος εἰς τὰς χεῖράς μου· ἀλλὰ τὸν δίδω διὰ
ν' ἀπολαύσω τὴν ἐλευθερίαν μου. Δός μοι μερικὰ φλωρία
ὥστε νὰ δραπετεύσω, καὶ ἰδοὺ τὸν ἀδάμαντα.

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ὁ Δημήτριος ἔμεινεν ὡς στήλη
ἄλός· συγχρόνως δ' ὁ δοῦλος στρέφων εἰς τοὺς δακτύλους
του τὸν πολύτιμον λίθον, μέγαν ὡς μικρὸν κάριον, « οὔτε
ἄμμον ἔχει ἔλεγεν, οὔτε κηλίδα. Κατὰ δυστυχίαν πολλοὶ
ἀδάμαντες διῆλθον διὰ τῶν χειρῶν μου, καὶ τὸν ὁμοῖόν του
ἀκόμη δὲν εἶδον. Ὑπερήφανος θὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς ὅστις θὰ
τὸν φορῇ εἰς τὸ στέμμα του. Εἶσαι ξένος, κύριε, καὶ εἴμπο-
ρεῖς εὐκόλως νὰ φύγῃς μετ' αὐτοῦ. Ὀλίγα φλωρία, καὶ κερ-
δίζεις ἑκατομμύρια. »

Ἡ τύχη ἣτις παρουσιάζετο τῷ Δημητρίῳ ἦτον ἀνωτέρα
καὶ αὐτῶν τῶν ἐλπίδων του· ἔδωκε λοιπὸν τὰ φλωρία, δη-
λαδὴ ὅσα φλωρία εἶχε, καὶ ἔλαβε τὸν ἀδάμαντα. Ἐπειτα
δ' ἐλθὼν εἰς τὸν ἔμπορόν του, ἐδανείσθη τινὰ χρήματα, καὶ
διὰ νυκτὸς ἀνεχώρησε. Φοβούμενος ὅμως μὴ, ἀνακαλυφθεὶς

ὡς κάτοχος τοῦ ἀδάμαντος, διωχθῇ ὑπὸ τοῦ Αὐθέντου καὶ συλληφθῇ, ἀντὶ νὰ καταβῇ εἰς Γαλάτζιον, ἀνέβη ἐξεναντίας εἰς Γιούργιοβον, ἵνα ἔλθῃ διὰ ξηρᾶς μέχρι Κωνσταντινουπόλεως, ἐκλέγων κατὰ προτίμησιν τὰς μᾶλλον μονήρεις καὶ ἀβάτους ὁδοὺς. Ἀλλὰ μεταξὺ διαβαίνων τὸ δάσος τῆς Βουλγαρίας, ἐνέπεσε μίαν ἡμέραν εἰς ληστῶν ἐνέδραν.

— Αὐθέντα, τῷ εἶπεν ὁ ὁδηγός του, μὴ ματαίαν ἀντίστασιν. Ἄν τὴν ζωὴν μᾶς ἀφήσουν, ἃς μᾶς πάρουν ὅ,τι ἔχομεν· ἀδιάφορον!

— Διόλου ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ σύρας τὸ γιαιταγάνιον, ὥρμησεν εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ ἐπλήγωσεν ἓνα.

Ἀλλὰ τότε οἱ λησταὶ ἐρρίφθησαν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τὸν μὲν ὁδηγὸν ἔδειραν καὶ ἐδίωξαν, τὸν δὲ Δημήτριον ἀφῆκαν ἡμιθανῆ, ἀφ' οὗ τοὺς ἐγύμνωσαν ἀμφοτέρους. Ὁ ἀρχιληστής ἔλαβε τοῦ Δημητρίου τὰ ὅπλα, οἱ ἄλλοι λησταὶ τὰ ἐνδύματά του, καὶ μία γυνὴ ἐκρέμασε τὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ παιδίου τῆς.

Μετά τινας δ' ἡμέρας ὁ Δημήτριος ἀνέλαβεν ἀπὸ τῶν πληγῶν του, καὶ ὁ ἀρχιληστής, εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀνδρείας του καὶ ἐκ τῆς λοιπῆς του διαγωγῆς, ἐννοήσας δὲ ὅτι καὶ λύτρων ἐλπίδα δὲν εἶχε, τῷ ἀπέδωκε τὰ ἐνδύματά του, τὰ χρήματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ Δημήτριος ἐζήτησε τότε καὶ τὸν ἀδάμαντά του· ἀλλ' ἡ γυνὴ, ἐκλαμβάνουσα αὐτὸν ὡς φυλακτήριον, τῷ προσέφερεν εἴκοσι παράδας ἵνα τὸν ἀφήσῃ εἰς τὸ παιδίον τῆς· καὶ ἐπειδὴ δὲν ᾔθελε, τῷ ἐπρόσφερεν ἓν γρόσιον, δύο γρόσια, τρία γρόσια.

Ὁ Δημήτριος ὁμῶς ἐπέμεινε πάντοτε· τότε ἡ γυνὴ ἐθύμωσε, καὶ εἶπεν ὅτι δὲν τὸν δίδει εἰς τὸν Γκιαούρη. Ἐπομένως ὁ Δημήτριος ἐπροσποιήθη τὴν ἡμέραν, περιμένων

τῇ νύκτα, καὶ τότε βύσας διὰ τοῦ μανδυλίου τοῦ τὸ στόμα τοῦ παιδίου, ἤρπασε τὸν ἀδάμαντα καὶ ἔφυγε κρυφίως.

Δύω ἡμέρας καὶ δύο νύκτας ἔμεινε κεκρυμμένος εἰς σπήλαιον χωρὶς βρώσεως καὶ χωρὶς πόσεως. Μετὰ ταῦτα δ' ἐξῆλθε, καὶ ἀποφεύγων τὰς πεπατημένας ὁδοὺς, καὶ μὴ τοιμῶν νὰ κοινωνήσῃ μετ' ἀνθρώπων μὴ τῷ κλέψῳσι τὸν θησαυρόν του, καὶ τὴν χεῖρα ἔχων ἀδιακόπως εἰς τὸ στήθος του ὅπου τὸν ἔκρυπτε, καὶ ἕτοιμος πάντοτε νὰ φονεύσῃ τὸν πρῶτον, ὅστις ἤθελε στηρίξει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑποπτον βλέμμα, μετὰ πολυήμερον βάσανον ἔφθασε τέλος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀμέσως ἔγραψεν εἰς τὸν Εὐστάθιον· «Πενθερὲ, εἶμαι πλούσιος, εἶμαι ὑπέρπλουτος!»

Τοιαύτη ἐπιστολὴ, ὅπου οὔτε περὶ πανσελήνου, οὔτε περὶ ἔρωτος ἐγίνετο λόγος, ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ πλούτου, δυσηρέστησε μεγάλως τὴν Ζωὴν, καὶ μόνον τὴν ἐπράυνεν ἡ ἰδέα ὅτι, ἔγινε πλούσιος, ἐζήτησε τὸν πλοῦτον διὰ μόνην ἐκείνην.

Διὰ τοῦ προσεχοῦς δ' ἀτμοπλοίου ἔφθασε καὶ ὁ Δημήτριος εἰς Σύρον. Ἡ καρδιά τῆς Ζωῆς ἐσκίρτησε πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις τοῦ μεγάλου πλούτου τὴν ἐτάραττε, καὶ ἔδιδεν εἰς τὰ κινήματά της τὴν βεβιασμένον καὶ ἄχαρι.

Καὶ ὁ Εὐστάθιος δὲ, κατ' ἐμφύτου ὑπερηφανείας εἰσήγησιν, ἐνόμιζεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ δεχθῇ τοσοῦτον περιχαρῶς τὸν Δημήτριον, μὴ τὸ αἶσθημά του παρεξηγηθῇ ὡς αἰσχροκέρδεια, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Δημήτριος, αἰσθανόμενος ἀκουσίως, ὅτι ἡ πρὸς ἀλλήλους σχέσις των εἶχε μεταβληθῇ, καὶ ὅτι ἤδη ἔδιδεν ἣν ἐζήτηι ἄλλοτε χάριν, ἐπετηδεύετο τρόπους ὑπερβολικῆς προσηνείας καὶ συγκαταβάσεως.

Ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιτηδευτὸν εἶναι καὶ βεβιασμένον συνήθως· διὰ τοῦτο οἱ τρόποι του, ἀντὶ νὰ ὠφελήσωσιν, ἔβλαψαν, καὶ ἡ πρώτη αὕτη συνέντευξις, ἥτις μετὰ τοσούτων

στεναγμῶν καὶ δακρύων περιεμένετο ἄλλοτε, ἀφῆκε μᾶλλον δυσαρесκείας σπέρμα εἰς τὰς καρδίας.

Μετὰ τρεῖς ὁμῶς ἡμέρας ἡ οἰκειότης ἐπανῆλθε μεταξὺ τῶν νέων.

— Ὁ μέγας σου πλοῦτος, εἶπεν ἡ Ζωή, δὲν ἡξεύρω διατί μὲ τρομάζει. Καταστρέφει ὅλα τὰ σχέδια ἡμῶν τὰ τόσον ἀγαπητά. Τώρα δὲν θέλεις πλέον τὴν ὠραίαν ἐκείνην οἰκίαν πλησίον εἰς τὰ Βαπόρια, ἣν τόσον ἐζηλεύομεν ἄλλοτε, τώρα σοὶ φαίνεται εὐτελὲς καὶ μικρά.

— Ὅχι, φιλτάτῃ Ζωή, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος, εἰς τὰς Ἀθήνας θενὰ σὲ φέρω· θὰ κατοικήσωμεν τὴν ὠραιότεραν οἰκίαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἐκεῖ τὴν ἡμέραν θὰ περιφέρεσαι ἐφ' ἀμάξης, καὶ τὰς ἐσπέρας θὰ δέχεσαι τὴν σύζυγον τοῦ δημάρχου.

— Καὶ ὁμῶς, Δημήτριέ μου, τόσον εὐτυχεῖς ἡδυνάμεθα νὰ εἴμεθα εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην οἰκίαν! Ἡξεύρεις πόσον ὠραία φαίνεται ἀπὸ τὰ παράθυρά της ἡ πόλις, καὶ μετὰ τὴν πόλιν ἡ θάλασσα, καὶ μετὰ τὴν θάλασσαν ἡ στεφάνη τῶν νήσων. Ἐχει ὀλίγα μικρὰ δωμάτια, ὅσα ἀρκοῦσι δι' ἡμᾶς τοὺς δύο, καὶ περισσότεροι ἂν ποτὲ εἴμεθα, ἔχει ἓν κλῆμα ὅπου νὰ σκιαζώμεθα τὸ θέρος ὁμοῦ, καὶ μίαν ἐστίαν ὅπου νὰ καθήμεθα ὁμοῦ τὸν χειμῶνα. Τί ἄλλο χρειάζεται διὰ τὴν εὐτυχίαν μας;

Ἄλλ' ὁ Δημήτριος ἀπέπλευσεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἔμελλεν ἀκαταζητήτως νὰ πωλήσῃ, ἢ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν θησαυρόν του.

Ὁ χρυσοχόος ὃν ἐγνώριζε καὶ εἰς ὃν εἶχε σκοπὸν νὰ διευθυνθῇ, ἦτον ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀπὼν, καὶ μέχρις οὗ ἐπιστρέψῃ, ἐφρόντισεν ὁ Δημήτριος, ὥς ὑπεσχέθη, νὰ ἐκλέξῃ μίαν τῶν μεγαλητέρων οἰκιῶν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ, νὰ

ὕρῃ ἔπιπλα, νὰ δοκιμάσῃ ἵππους, νὰ παραγγείλῃ τάπητας καὶ ἐνδύματα· καὶ ὅλα τὰ ἤθελε τῆς πρώτης ποιότητος, ἐν-
ελεῖν εἰς τὸ εἶδός των, μειδιῶν ὑπὸ οἴκτου ὅταν ἤκουεν ὅτι
πρόκειτο περὶ αὐξήσεως τινῶν ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων
δραχμῶν ἐπὶ τῶν τιμῶν.

Οὕτως ἡ φήμη τοῦ πλούτου του διεδόθη ταχέως, καὶ
πληθος συγγενῶν καὶ φίλων, κεκρυμμένων πρὸ τούτου, τίς
οἶδε ποῦ, ἀναφυέντες αἰφνης, τὸν περιεστοίχιζον, καὶ εἰς
ὅλας τὰς ἐπισημοτέρας συναναστροφὰς ἦτο προσκεκλημέ-
νος, καὶ πανταχοῦ ὑπεψιθυρίζετο « οὗτος εἶναι ὁ ἐπανελθὼν
ἐκ Βλαχίας ὑπέρπλουτος », καὶ πολλὰ νέα βλέμματα ἐτο-
ξεύοντο πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἀπετείνοντο μητέρων πολλὰ
μειδιάματα, καὶ τινῶν προτάσεων οὐχὶ εὐκαταφρονήτων ἤρ-
χισαν ἤδη οἱ πειρασμοί.

Ζωή, Ζωή! ἂν δὲν προφθάσῃ ὁ βοηθὸς ἄγγελός σου, ὁ κίν-
δυνος εἶναι μέγας!

Μέγας, λέγω, καὶ ὅμως ἐφέτος, διερχόμενος διὰ Σύρου,
εἶδον τὴν μικρὰν οἰκίαν πλησίον εἰς τὰ Βαπόρια, καὶ εἰς τὸ
δῶμα ἐκάθητο ἡ Ζωὴ ἐρειδομένη εἰς τὸν ὦμον τοῦ Δημη-
τρίου, καὶ ὑπὸ τὴν δράναν ἔπαιζεν ἐν διετές παιδίον.

Ἀντέστη λοιπὸν γενναίως ὁ Δημήτριος εἰς τὸ πῦρ τῶν
βλεμμάτων ἐκείνων, καὶ εἰς τὴν γλυκύτητα τῶν μειδιαμά-
των, καὶ εἰς τὰς ἐπαγωγοὺς προτάσεις, καὶ εἰς τῆς πρω-
τευούσης τὰ θέλγητρα, καὶ ἐπροτίμησε τῆς Σύρου τὴν παν-
σέληνον καὶ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν, πλησίον τῆς γλυκείας
Ζωῆς του; Ἴσως. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης ἀρ-
νήσεως τῆς θορυβώδους κοινωνίας, τὸν δεσμεύει εἰς τὴν Σύ-
ρον καὶ ὁ μισθὸς ἑκατὸν δραχμῶν, ὃν λαμβάνει ἐκ τοῦ γρα-
φείου τοῦ ἀρχαίου ἐμπόρου του.

Διότι μετὰ τινὰς ἡμέρας ὅτε ὁ χρυσοχόος ἐπέστρεψεν εἰς

Ἀθήνας, ὁ Δημήτριος ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν φέρων τὸν ἀδάμαντα εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ δὲ χρυσοχόος, παρατηρήσας αὐτὸν τῷ εἶπε :

— Σπάνιον πράγμα εἶναι τῷ ὄντι. Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀναλάβω. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μίμησις εἶναι ὡραία, ὁ πρῶτος Ἑβραῖος ὑελοπώλης θὰ σοὶ δώσῃ δέκα δραχμὰς δι' αὐτό.

Ὁ Δημήτριος ἔλαβε τὰς δέκα δραχμὰς, καὶ ἐπλήρωσε τρίτην θέσιν εἰς τὸ ἀτμοκίνητον διὰ Σύρον.

